

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR 1989

La primera cosa que us vull dir és que avui fa 83 anys que un gran poeta, Joan Maragall, es trobava en la mateixa situació en què estic jo ara amb vosaltres: fent un discurs en una vila de l'Empordà. La vila era Figueres i el discurs era amb motiu dels Jocs Florals de l'any 1906. L'any 1906, com sabeu, va ser un any molt important, per a Catalunya, l'any de la Solidaritat Catalana, l'any en què tots els catalans es van creure que ara sí que anava de debó que els catalans manarien a casa seva, i tots n'estavem molt contents. En aquella situació, Joan Maragall, naturalment, va fer el discurs sobre el tema de la llibertat i va començar dient allò que tots hem sentit dir tantes vegades: «que cada català té un rei al cor», que cada empordanès encara té més un rei al cor que cada català, i això és el que explica l'amor a la llibertat d'aquest país. Però, Maragall va afegir que la llibertat no pot ser absoluta mai, va afegir que la llibertat de cadascú acaba allà on comença la llibertat dels altres, i ho va explicar d'una manera molt bonica, parlant de la sardana. Va dir que la sardana és possible únicament perquè cadascun dels balladors respecta el lloc i el que fan els altres i que aquesta és la vertadera llibertat.

A mí em sembla que dir tot això a Figueres va estar molt bé, però potser encara hagués estat millor si s'hagués dit a Torroella. Perquè tots sabeu, i aquí hi ha una placa que ho recorda, que en aquesta plaça, l'any 1844, es va ballar la sardana per primera vegada amb els repartiments actuals. I no sols pel que recorda aquesta placa, sinó perquè penso que aquest espai en el qual estem ara és l'espai més perfecte per a la sardana. Jo diria que si la sardana és una obra d'art, el marc més adient és el de la Plaça de la Vila de Torroella.

Però vull afegir una altra cosa. Maragall va parlar de la llibertat perquè en aquell moment li semblava que l'objectiu que estava a punt d'aconseguir-se, la llibertat, era més important que no pas el medi per assolir-lo: la solidaritat. Jo en canvi, penso que en la situació en què ens trobem ara, l'any 1989, el més important és la solidaritat i per això us en vull parlar una mica. Solidaritat és la manera moderna de parlar de l'altre gran principi que, a més de la llibertat, la Revolució Francesa va inscriure en les seves banderes: la fraternitat. De la fraternitat avui dia en diem solidaritat. Solidaritat vol dir unir-se al voltant d'un objectiu. Solidaritat és la clau de l'èxit i és el secret per tal d'assolir la llibertat.

Si jo fos poeta també faria una comparació amb la sardana, però no ho sóc i a més qui millor va parlar de la sardana i de la solidaritat va ser el propi Maragall quan va escriure aquelles paraules que tots els catalans sabem «La sardana és la dansa d'un poble que avança donant-se les mans».

Jo només sóc un polític i un historiador. I crec que en comptes de fer una imatge poètica sobre la sardana, convé que us posi un exemple de com els homes i les dones que viuen en una pàtria poden fer moltíssim per ella si són capaços d'estar units al voltant d'un objectiu. És a dir: si posen en pràctica el que en diem solidaritat.

Els que des de fa vint anys venim cada setmana a Torroella, hem vist com aquesta vila ha anat evolucionant i hem vist el canvi que l'ha convertida en això que és ara, que, deixeu-m'ho dir, perquè avui és el dia de la vostra festa Major, és l'enveja de moltes altres viles de l'Empordà. Els carrers nets i ben endreçats, un comerç pròsper, les tradicions antigues respectades i estimades per les generacions actuals, una vida cultural que ha fet que el nom de la vostra vila sigui internacional a través del seu Festival de Música, però no sols això, sinó pel goig que dóna visitar al Museu les exposicions que s'hi fan, sentir les conferències, assistir a les sessions del vostre cine-club, i veure endegades les obres que recuperen els edificis que són signe de la vostra identitat, les dues últimes de les quals, la restauració del vell Convent dels Agustins i la del Castell, les hem vistes acabades aquest any.

Això és un encert d'una administració eficaç, perquè evidentment algun mèrit tenen els que administren Torroella, els que heu triat vosaltres perquè l'administren. Però jo penso que el mèrit principal és dels torroellencs i de les torroellenques, car sense la solidaritat al voltant del que representa per a tots la vostra vila, tot això que he dit no seria possible.

Per tant, comenceu la Festa Major, ara, amb la primera ballada de sardanes. Enaltiu els vostres cors i estigueu ben satisfets, i sobretot, sobretot, continueu essent un exemple de solidaritat per a tot l'Empordà i per a tot Catalunya.

És per això que us proposo de cridar: Visca Torroella! i Visca Catalunya!

Francesc Vicens